

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **V. P. S. s. r. o., K.**, IČO: X., proti žalovanému **JUDr. P. K. V.**, správcovi konkurznej podstaty úpadcu P., s. r. o., Ľ., IČO: X. právne zast. JUDr. K. K. advokátom, AK K., K. a P., s. r. o., V., o **určenie pohľadávky 7 821,14 Eur**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. októbra 2009, č. k. 67 Cbi 52/2000-279, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. októbra 2009, č. k. 67 Cbi 52/2000-279 **potvrďuje.**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v sume 1 734,93 Eur.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou podanou na súde dňa 16. 03. 2000 si žalobca uplatnil právo na zaplatenie sumy 235 619,91 Sk ako pohľadávky proti podstate z titulu náhrady škody, ktorá mala žalobcovi vzniknúť konaním pracovníkov úpadcu tým, že v roku 1999 došlo ku kráteniu tržieb žalobcu z jeho pokladne, pričom žalobca si náhradu škody uplatnil voči žalovanému ako správcovi konkurznej podstaty úpadcu P. s. r. o., Podaním zo dňa 12. 06. 2000 žalobca navrhol zmenu petitu žaloby na určovací petit,

že suma 235 615,91 Sk nepatrí do konkurznej podstaty úpadcu a ďalej tiež petit smerujúci k uloženiu povinnosti žalovanému správcovi konkurznej podstaty vylúčiť sumu 235 615,91 Sk z konkurznej podstaty úpadcu. Zmenu petitu žaloby v navrhnutom znení súd pripustil uznesením zo dňa 09. 07. 2007, č. k. 67 Cbi 52/00-81. Rozsudkom zo dňa 15. 11. 2007, č. k. 67 Cbi 52/00-95 súd prvého stupňa žalobu zamietol. Na základe odvolania žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) uznesením zo dňa 10. 12. 2008, č. k. 1Obo 70/2008-131 zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že u žalobcu nebolo možné vylúčiť, že mu bolo odňaté právo konať pred súdom, a to s poukazom na potvrdenie vystavené pracovníkom pošty, že písomnosti (vrátane predvolania na pojednávanie súdu) omylom neboli žalobcovi doručované.

Na pojednávaní dňa 09. 07. 2009 súd prvého stupňa uznesením pripustil ďalšiu zmenu petitu žaloby na základe návrhu žalobcu zo dňa 06. 06. 2009 tak, že sa určuje, že pohľadávka v sume 7 821,14 Eur (235 619,91 Sk) s úrokom z omeškania 17,6% p. a. od 18. 01. 2000 do zaplatenia, uplatnená žalobcom voči žalovanému prihláškou do konkurzného konania č. k. 38K 131/96, vedenom na Krajskom súde v Bratislave, ako aj listom u správcu konkurznej podstaty, je po práve a je pohľadávkou proti podstate.

Súd prvého stupňa opätovne vykonal vo veci dokazovanie, a to výsluchom žalobcu a žalovaného, listinnými dôkazmi, vrátane listín z konkurzného spisu sp. zn. 38K 131/96 a svedeckými výpoveďami konateľa úpadcu M. P. a bývalej pracovníčky úpadcu N. R. Od vypočutia ďalších svedkov navrhnutých žalobcom súd upustil, pretože ani samotné tvrdenie a skutkové okolnosti uvádzané žalobcom nedeklarovali vznik pohľadávky proti podstate.

Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že správca konkurznej podstaty je oprávnený rozhodovať o obchodných záležitostiach podniku a robiť za úpadcu právne úkony, ku ktorým dochádza pri prevádzke podniku. Za porušenie svojich povinností nesie ako fyzická osoba osobnú zodpovednosť, ktorá sa riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Je potrebné však rozlišovať medzi nárokmi smerujúcimi voči konkurznej podstate úpadcu samotného a voči správcovi konkurznej podstaty ako osoby fyzickej. Nárok smerujúci voči osobe správcu z titulu jeho zodpovednosti za porušenie povinností pri výkone funkcie správcu nie je pohľadávkou proti podstate.

V prejednávanej veci si žalobca škodu, ktorá mala vzniknúť porušením povinností správcu, uplatňoval ako pohľadávku voči konkurznej podstate, ktorej uspokojenie je v konkurze prednostné z majetku úpadcu zahrnutého do konkurznej podstaty s tým, že škoda mala vzniknúť spoločnosti V. P. S., s. r. o., konaním pracovníkov úpadcu. Išlo teda o uplatnenie si zodpovednosti za porušenie povinností správcu konkurznej podstaty, ale zároveň aj tak, ako by za škodu zodpovedal úpadca.

Súd prvého stupňa po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že zodpovednosť správcu konkurznej podstaty za škodu nemôže byť daná aj preto, že žalobcom deklarované aktívne konanie pracovníkov úpadcu malo spočívať v odcudzení tržieb spoločnosti V. P. S. s. r. o., ktoré konanie nemohlo byť konaním lege artis - podľa zákona. V konkurze treba od správania správcu konkurznej podstaty odlišiť správanie samotného úpadcu. Podľa tvrdenia žalobcu, s odkazom na zoznam platieb vyhotovený dňa 17. 01. 2000, deklarovanými úhradami, ktoré mali byť vykonané pracovníkmi úpadcu dňa 10. 01. 2000 v sume 3 333,51 Sk, dňa 14. 01. 2000 v sume 26 333,81 Sk a dňa 17. 01. 2000 v sume 203 592,-- Sk malo dôjsť k úhradám záväzkov úpadcu voči tretím subjektom, pričom za aktívne správanie pracovníkov úpadcu mal byť braný na zodpovednosť správca konkurznej podstaty a jeho zodpovednosť mala spočívať v zanedbaní povinností správcu konkurznej podstaty v zmysle ust. § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/1991 Zb.“) Podľa názoru súdu postup pracovníkov úpadcu v rozpore so zákonom č. 328/1991 Zb., t.j. úhrady vykonávané pracovníkmi úpadcu bez vedomia správcu konkurznej podstaty nemožno považovať za ich konanie vykonávané pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s nimi, ale za exces, mimo rámca povinností vyplývajúcich pre nich z pracovného pomeru a zo zákona, a túto zodpovednosť spočívajúcu v uvedomelom aktívnom správaní pracovníkov úpadcu nie je možné prenášať na správcu.

Ďalej súd prvého stupňa poukázal na ust. § 14 ods. 1 písm. a/ zákona č.328/1991 Zb. z ktorého vyplýva, že oprávnenie nakladať s majetkom podstaty, ako aj výkon práv a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty, prechádzajú na správcu konkurznej podstaty a právne úkony úpadcu, týkajúce sa tohto majetku, sú voči konkurzným veriteľom zo zákona neúčinné. V posudzovanom prípade išlo jednoznačne o obídenie postupu stanoveného zákonom, resp. konanie v rozpore s ním pracovníkmi úpadcu, ktoré nemožno pripísať na zodpovednosť správcu konkurznej podstaty, resp. zodpovednosť za aktívne

správanie pracovníkov úpadcu cez ustanovenie § 82 Zákonníka práce preniesť a pripísať z titulu nečinnosti - nedostatku riadenia a povinnej kontroly, na správcu konkurznej podstaty. Podľa názoru súdu, pokiaľ by zodpovednosť za škodu mala spočívať v porušení povinností správcom vyplývajúcich z ust. § 82 Zákonníka práce, tak ani zodpovednosť vedúceho pracovníka zamestnávateľa nie je daná vtedy, ak pracovníci neplnia pracovné úlohy vyplývajúce im z pracovného zaradenia, resp. pokiaľ ide o prekročenie tohto rámca excesom, resp. delikventným správaním pracovníkov úpadcu. Správca konkurznej podstaty nie je vedúcim pracovníkom úpadcu, svoje práva a povinnosti vykonáva na základe iného právneho predpisu, než je Zákonník práce a voči úpadcovi nie je v pozícii pracovníka, resp. vedúceho pracovníka.

Pretože v konaní nebolo preukázané splnenie základných predpokladov zodpovednosti za škodu u žalovaného ako správcu konkurznej podstaty, a to porušenie povinností správcu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi týmto porušením a vznikom škody, a ani vznik pohľadávky žalobcu proti konkurznej podstate úpadcu a jej oprávnené uplatnenie voči žalovanému správcovi, súd prvého stupňa žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože súd prvého stupňa rozhodol nezákonne a predčasne na podklade nesprávneho a nedostatočne zisteného skutkového stavu a vec nesprávne právne posúdil.

Odvolateľ namietal, že súd prvého stupňa nevykonával dokazovanie v rozsahu pokynov uložených mu Najvyšším súdom, flagrantne porušil jeho právo na prístup k súdu a spravodlivé konanie a opakovane odmietol poskytnúť žalobcovi ochranu v rozsahu nevyhnutnom na náležité zistenie skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností. Nevykonával dokazovanie vypočutím svedkyne E. B., ktorej výpoveď, ako hlavnej ekonómky úpadcu, mohla byť podkladom pre náležité a zmysluplné rozhodnutie vo veci samej.

Poukázal na to, že z výpovede p. R., ako aj z výpovede p. P. vyplýva, že žalovaný JUDr. P. K. pri výkone funkcie správcu konkurznej podstaty hrubo porušil a zanedbal

povinnosti dané ustanovením § 8 ods. 1 ZKV, v dôsledku čoho konaním jeho zamestnancov došlo k obohateniu konkurznej podstaty na škodu majetku spoločnosti V. P. S. s. r. o., o žalovanú sumu. To všetko sa udialo v období po vyhlásení konkurzu, s čím sa súd prvého stupňa vedome nevyrovnal, ako sa nevyrovnal ani s ustanovením § 415 Občianskeho zákonníka, ktoré žalovaný správca nesporne porušil. Mal za to, že ak by mal možnosť klásť svedkyniam E. B. a N. R. konkrétne otázky, tak by mohlo dôjsť k preukázaniu rozhodujúcich skutočností pre náležité a zákonné rozhodnutie súdu vo veci v súlade s pokynmi Najvyššieho súdu.

Za nesprávny považoval právny názor súdu na strane 5 odôvodnenia rozsudku v časti, týkajúcej sa posudzovania zodpovednosti správcu za škodu. Súd si postavenie správcu vysvetlil „vadne v duchu ustanovení tzv. 2 a 3. veľkej novely Zákonníka práce - § 82 ZP, ktoré však v inkriminovanom roku 2000 neboli platné (Zákonník práce takéto ustanovenie neobsahoval) a ani účinné“, pričom je nesporným, že za náhradu škody zodpovedá správca ako fyzická osoba z dôvodu zanedbania povinností dobrého hospodára pri výkone funkcie správcu (s odkazom aj na publikované judikáty R 88/2003, R 24/2006).

Za najzávažnejšie pochybenie však považuje skutočnosť, že súd prvého stupňa flagrantne negoval článok 7 ods. 5 Ústavy SR. Súd mal vedomosť o tom, že žalobca ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní dňa 29. 10. 2009 zo zdravotných dôvodov (silná cukrovka), avšak napriek tomu konaním odporujúcim zákonu a ústave SR odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, pričom mu nebolo zo strany súdu v žiadnej forme oznámené, že súd ukončil dokazovanie vo veci samej. Nie je mu zrejmé, čo súd viedlo k tomu, aby nebola vypočutá svedkyňa E. B. (od roku 2000 opakovane navrhnutá žalobcom), a súd tak konal opätovne v rozpore s ustanovením § 120 ods. 1 O. s. p. Žalobcovi nebolo súdom v primeranej lehote vopred ani oznámené, že súd verejne vynesie rozsudok vo veci samej dňa 29. 10. 2009 a že žalobca, resp. jeho zástupca sa môže vyhlásenia tohto rozsudku osobne zúčastniť. Súd opätovne porušil ústavné práva žalobcu, jeho právo na spravodlivé súdne konanie v primeranom čase, čím na škodu majetkových práv žalobcu vniesol ďalšie neodôvodnené prietahy do konania a tým vyvolal pocit neistoty. Vo svojich dôsledkoch neoprávnene zasiahol do práva žalobcu na spravodlivý proces v zmysle článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a konal v rozpore s článkom 4 ods. 1 a článkom 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Za najzávažnejšie však žalobca považuje vedomé konanie

súdu prvého stupňa v rozpore s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zároveň namietal výšku trov konania, ktoré súd priznal žalovanému predčasne bez náležitého zdôvodnenia v sume 1 734,93 Eur.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. 09. 1997, č. k. 38 K 131/96 - 111 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka P., s. r. o., Ľ.. Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. 10. 1999, č. k. 131/96-324, právoplatným dňa 26. 10. 1999, súd zbavil funkcie správcu konkurznej podstaty Ing. V. L., O. a do tejto funkcie ustanovil Mgr. P. K., komerčného právnika, V. (žalovaného).

Žalobca sa žalobou v znení jej poslednej zmeny domáha určenia, že pohľadávka 7 821,14 Eur (235 619,91 Sk) s úrokom z omeškania 17,6% p. a. je oprávnená ako pohľadávka proti podstate. Pohľadávka mala vzniknúť žalobcovi konaním pracovníkov úpadcu p. R. a p. M. P. v decembri 1999 (po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu) krátením tržieb z pokladne žalobcu bez jeho vedomia a súhlasu, pričom finančná hotovosť mala byť v januári 2000 použitá na úhradu záväzkov úpadcu. Za konanie pracovníkov úpadcu je podľa žalobcu zodpovedný žalovaný správca, ktorý zanedbal povinnosti správcu konkurznej podstaty.

Pohľadávky proti podstate sú definované v ust. § 31 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. v znení účinnom ku dňu podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka P., s. r. o., tak, že pohľadávky proti podstate vzniknuté po vyhlásení konkurzu sú nároky na náhradu nákladov spojených s udržiavaním a správou podstaty, vrátane nároku správcu na úhradu odmien a výdavkov, dane a poplatky, ak došlo k ich splatnosti po vyhlásení konkurzu a ďalej nároky veriteľov zo zmlúv uzavretých so správcom, ako aj nároky na vrátenie plnenia zo zmluvy, od ktorej sa odstúpilo podľa ust. § 14 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/1991 Zb. Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. pohľadávky proti podstate, rovnako

ako nároky na vylúčenie z podstaty (§ 19 ods. 2), nároky na oddelené uspokojenie (§ 28) a pracovné nároky (§ 31 ods. 3) možno uspokojiť kedykoľvek v priebehu konkurzného konania. Iné nároky možno uspokojiť len podľa právoplatného rozvrhového uznesenia.

Odvolací súd poukazuje na to, že nárok smerujúci voči osobe správcu konkurznej podstaty z titulu jeho zodpovednosti za porušenie povinností pri výkone funkcie správcu (ust. § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb.) nie je pohľadávkou proti podstate. Súd prvého stupňa správne poukázal aj na skutočnosť, že v konkurze treba rozlišovať konanie (správanie) správcu konkurznej podstaty od konania (správania) samotného úpadcu. Ak v posudzovanom prípade mala byť škoda na úkor žalobcu spôsobená úhradami vykonanými pracovníkmi úpadcu (M. P. bol v rozhodnom období aj konateľom úpadcu) bez vedomia správcu konkurznej podstaty, nemožno následky ich konania považovať za porušenie povinností správcu ako fyzickej osoby pri výkone jeho funkcie správcu konkurznej podstaty podľa ust. § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. a ust. § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Tento právny záver umocňuje skutočnosť, že konanie zamestnancov úpadcu nebolo vykonávané pri plnení ich pracovných povinností alebo v priamej súvislosti s nimi, ale excesom, mimo rámca povinností, vyplývajúcich pre nich z pracovného pomeru a zo zákona. Správca konkurznej podstaty nie je voči zamestnancom úpadcu v postavení vedúceho pracovníka a jeho zodpovednosť nie je možné posudzovať podľa Zákonníka práce tak, ako to konštatoval aj súd prvého stupňa. Správca konkurznej podstaty je samostatný procesný subjekt, ktorý pri výkone svojej funkcie koná samostatne, postupujúc s odbornou starostlivosťou a plniac povinnosti, ktoré mu ukladá zákon č. 328/1991 Zb., príp. iné všeobecne záväzné právne predpisy alebo ktoré mu uloží súd (ust. § 12 ods.1 zákona č. 328/1991 Zb.). Odvolací súd nemohol prihliadnuť k rozhodnutiam R 88/2003 a R 24/2006, na ktoré poukázal v odvolaní žalobca, pretože tieto sa po skutkovej a právnej stránke nevzťahujú na prejednávanú vec, keďže sa týkajú priamo zodpovednostného vzťahu správcu konkurznej podstaty, ktorý vznikol pri plnení funkcií správcu konkurznej podstaty vyplývajúcich priamo zo zákona alebo súdneho rozhodnutia.

Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k názoru, že neobstojí ani námietka žalobcu, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, lebo nevykonal ním navrhnutý dôkaz vypočutím svedkyne E. B. Pokiaľ totiž súd prvého stupňa dospel k záveru, že ani samotné tvrdenia a skutkové okolnosti uvádzané žalobcom nepreukázali vznik pohľadávky proti

podstate, bolo by nadbytočné vykonať vypočutie ďalšieho svedka, resp. svedkov navrhovaných žalobcom. Nevypočutím svedkyne E. B. nevznikol taký nedostatok v skutkových zisteniach, ktorý by bolo potrebné odstrániť, resp. doplniť iným spôsobom.

Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa odňatia možnosti žalobcovi konať pred súdom, z obsahu spisového materiálu vyplýva, že súd prvého stupňa v predmetnej veci nariadil pojednávanie na deň 29. 10. 2009 o 12:30 hod., pričom žalobca faxovým a elektronickým podaním (mailom) doručeným súdu dňa 29. 10. 2009 požiadal súd o odročenie pojednávania s poukazom na zhoršenie jeho zdravotného stavu (cukrovka), avšak žalobca ním uvedený dôvod na odročenie súdneho pojednávania ničím neosvedčil, resp. nepreukázal napr. predložením lekárskeho potvrdenia o ošetrovaní, o uznaní práceneschopnosti a pod. a žalobcom uvedený dôvod na odročenie pojednávania tak zostal iba v pozícii jeho tvrdenia. Súd prvého stupňa podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. preto vec prejednal a meritórne rozhodol v neprítomnosti žalobcu na pojednávaní dňa 29. 10. 2009. Žalobca o termíne pojednávania dňa 29. 10. 2009 vedel s dostatočným predstihom, pretože na tento termín bolo odročené pojednávanie dňa 01. 10. 2009, ktorého sa žalobca osobne zúčastnil, teda v prejednávanej veci bola zachovaná zákonná lehota na prípravu pojednávania v dĺžke najmenej päť dní pred dňom, kedy sa má pojednávanie konať (§ 115 ods. 2 O. s. p.), pričom tak žalobca, ako aj žalovaný sa predtým k veci či už ústne na pojednávaniach, alebo písomne niekoľkokrát vyjadrili. S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci postupom súdu prvého stupňa nedošlo u žalobcu k odňatiu možnosti konať pred súdom, ani k porušeniu článku 48 ods. 2 Ústavy SR, článkov 4,11 a 36 Listiny základných práv a slobôd a ani k porušeniu článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, porušenie ktorých žalobca namietal v odvolaní.

Odvolací súd tak dospel k záveru, že súd prvého stupňa z dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, že žalobca, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno, v konaní nepreukázal voči žalovanému správcovi konkurznej podstaty zavinené porušenie povinnosti správcu, vznik škody, príčinnú súvislosť medzi týmto porušením a vznikom škody (ust. § 420 ods. 1 Obč. zákonníka) a nepreukázal ani existenciu žalovanej pohľadávky žalobcu ako pohľadávky proti konkurznej podstate úpadcu.

S poukazom na to, že súd prvého stupňa dostatočne a správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver, keď žalobu zamietol, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Odvolací súd preskúmal aj žalobcom napadnutý výrok o trovách konania, o ktorých súd prvého stupňa správne rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaný mal v konaní úspech, preto mu vzniklo právo na náhradu trov konania, pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia za 4 úkony právnych služieb po 7 150,-- Sk (prevzatie veci a príprava zastúpenia, účasť na pojednávaní súdu v dňoch 04. 06. 2007 a 15. 11. 2007 a písomné vyjadrenie vo veci samej zo dňa 15. 11. 2007), režijný paušál 1 x 136,-- Sk a 3x po 178,-- Sk a 19% DPH, t.j. spolu 34 831,-- Sk (1156,18 Eur) a ďalej za 2 úkony právnej služby po 237,34 Eur (písomné vyjadrenie vo veci samej zo dňa 23. 09. 2009 a účasť na pojednávaní dňa 29. 10. 2009) a režijný paušál 2x po 6,95 Eur a 19% DPH, t.j. spolu 581,41 Eur a celkom trovy konania v sume 1 734,58 Eur podľa ust. § 10ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/, c/, d/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Súd prvého stupňa v rozhodnutí priznal žalovanému náhradu trov konania v nižšej sume 1 734,93 Eur. Odvolanie proti výroku o trovách konania podal len žalobca, z dôvodu ktorého odvolací súd nemohol prihliadnuť na skutočnosť, že náhrada trov konania bola priznaná žalovanému v nižšej výške, keďže žalovaný sa voči rozhodnutiu o trovách konania neodvolal, pričom zároveň odvolací súd rozhodnutie o trovách konania nemohol zmeniť v neprospech účastníka, ktorý odvolanie podal (žalobca), pretože v občianskom súdnom konaní platí zásada zákazu reformacie in peius (zákaz zhoršenia procesného postavenia odvolateľa na prospech účastníka, ktorý odvolanie nepodal). S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa v žalobcom napadnutom výroku o trovách konania podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Úspešným účastníkom v odvolacom konaní bol žalovaný, ktorému podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. vzniklo proti žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania. Vzhľadom na to, že žalobcovi v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, odvolací súd mu ich náhradu nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 25. novembra 2010

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová